

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД НОВИ САД
Кж1 172/16
23.03.2016.године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија: Драгољуба Вујасиновића, председника већа, Зденке Стакић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са записничарем Надеждом Малкић Станисављевић, у кривичном предмету **окривљене П. В.**, због кривичног дела убиство из чл.113 Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалби Вишег јавног тужиоца у Сомбору, жалби браниоца окривљене, адвоката М. Б. и жалбе окривљене П. В., лично, изјављеним против пресуде Вишег суда у Сомбору К13/14 од 28.10.2015.године, у седници већа одржаној 23.03.2016.године у смислу чл. 447 Законика о кривичном поступку (ЗКП), у присуству браниоца окривљене, адвоката М. Б. и заменика Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду Новака Терзије, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

Усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Сомбору **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Сомбору К 13/14 од 28.10.2015.године у делу одлуке о казни, тако што се окривљена П. В., за кривично дело убиство из чл. 113 КЗ, за које је том пресудом оглашена кривом, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 13.08.2010.године до 20.06.2014.године и време проведено по мери забране напуштања стана од 20.06.2014.године па надаље, док се жалба браниоца окривљене и жалба окривљене П. В., лично, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К 13/14 од 28.10.2015.године окривљена П. В. оглашена је кривом за кривично дело убиство из чл. 113 КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од десет година у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 13.08.2010. године до 20.06.2014.године и време проведено по мери забране напуштања стана од 20.06.2014.године па надаље.

Трошкови на име награде и нужних издатака пуномоћника оштећене М. Н. падају на терет окривљене, о којима ће суд одлучити посебним решењем.

На основу чл. 264 ст. 1 а у вези са чл. 261 ст. 2 тач. 1 и 9 ЗКП обавезује се окривљена да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 1.432.359,00 динара и да плати судски паушал у износу од 10.000,00 динара, а све у року од три месеца рачунајући од дана правноснажности ове пресуде, под претњом принудног извршења.

За остваривање имовинскоправног захтева оштећена М. Н. се сходно чл. 258 ст. 4 ЗКП упућује на парницу.

Трошкови браниоца по службеној дужности у износу од 114.000,00 динара и трошкови превођења на македонски језик падају на терет буџетских средстава тог суда.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- Виши јавни тужилац у Сомбору због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи у погледу одлуке о казни те да се окривљена П. В. осуди на казну затвора у трајању од четрнаест година у коју ће јој се урачунати и време проведено у притвору и време проведено по мери забране напуштања стана,

- бранилац окривљене због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се донети одлука да се окривљена ослобађа од кривично-правне одговорности, са молбом да се у смислу чл. 447 ЗКП бранилац позове на седницу већа,

- окривљена, лично, због битних повреда одредаба ЗКП, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи тако да се ослободи од оптужбе.

Одговора на жалбу није било.

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду је поднеском Ктж - 231/14 од 08.02.2016.године предложио да се усвоји жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору, преиначи побијана пресуда и окривљена осуди на казну затвора у трајању од четрнаест година, а да се одбију жалбе окривљене и њеног браниоца као неосноване и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврди.

Апелациони суд у Новом Саду је у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљене и заменика Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду размотрио списе предмета са побијаном пресудом коју је испитао у смислу чл. 451 ст. 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, и по службеној дужности у смислу чл. 451 ст. 2 ЗКП, и сходно чл. 604 ЗКП ценећи законитост предузетих радњи према одредбама у то време важећег Законика о кривичном поступку, па је оценом навода и предлога жалби а узимајући у обзир и предлог Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, нашао:

-жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору је основана,

-жалба браниоца окривљене и жалба окривљене П. В., лично, су неосноване.

Супротно наводима жалбе браниоца окривљене побијана пресуда не садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 1 тач. 11 ЗКП, што значи да изрека пресуде није неразумљива већ је у свему сачињена у смислу чл. 424 ст. 1 тач. 1 ЗКП тако да садржи дело за које се окривљена оглашава кривим, уз назначење чињеница и околности које чине обележја кривичног дела дакле, време, место и начин извршења као и оних од којих зависи примена одређене одредбе кривичног закона. У погледу начина на који је оштећена М. С. у свом стану у С. у улици - ., улаз ., стан бр. . лишена живота и механизма повређивања, тј. врсте повредног оруђа, чињенични опис у изреци је у довољној мери конкретизован и одређен, а наиме да је критичном приликом окривљена П. В. као извршилац са одговарајућим субјективним односом према предузетој радњи замахом руке у којој је држала кухињски нож задала оштећеној убоде у пределу грудног коша, врата, лица, рамена и руку и нанела јој назначене тешке телесне повреде опасне по живот услед којих је у кратком времену наступила смрт оштећене, тако да није неопходно да изрека пресуде садржи од тога детаљније наводе. Такође, то што у изреци пресуде није наведена националност окривљене не представља процесну повреду на којој се у жалби браниоца инсистира, с обзиром да одредбом чл. 85 ст.1 ЗКП није ни прописано да се утврђује у оквиру личних података и националност окривљеног, већ се утврђује држављанство тог лица, који податак је утврђен и наведен у изреци а, уз то, као учесник у кривичном поступку окривљени има право да употребљава свој језик и писмо.

Надаље, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 1 ЗКП, јер се првостепена пресуда не заснива на недозвољеним доказима, нити је окривљеној ускраћено право да на главном претресу употребљава свој језик и да на свом језику прати ток главног претреса чиме би била учињена процесна повреда из чл. 438 ст. 1 тач. 5 ЗКП. У жалби браниоца се указује да након издвајања правоснажним решењем суда од 08.05.2014.године појединих записника са доказима из списка предмета, првостепени суд није поново испитао сведоке уз учешће преводиоца, што се не може прихватити имајући у виду да је у даљем току кривичног поступка а нарочито у поновљеном поступку, који је спроведен након укидања раније првостепене пресуде, цео ток новог главног претреса одржан у присуству и суделовање преводиоца за македонски језик М. Р. из Н. С., јер је претходно окривљена П. В. навела да ће се у поступку користити матерњим македонским језиком, па је дакле, а што произилази из записника о главном претресу и списка предмета уопште, цео ток поступка и главног претреса преведен окривљеној са српског језика који је у службеној употреби у суду на македонски језик, укључујући и целокупан доказни материјал, сва писмена и записници о изведеним доказима пред првостепеним судом, те није било примедби од стране окривљене и браниоца на стручност и поступање преводиоца која је све време присуствовала главном претресу. У погледу издвојених записника са доказима по решењу од 08.05.2014.године неопходно је имати у виду да су издвојени записници о саслушању окривљене у преткривичном поступку и у истрази и само се наведени записници, како је наведено у изреци тог решења а што има обавезујући карактер, нису могли користити у даљем току поступка, тако да је неосновано указивање у жалби браниоца да је и део преосталих доказа прибављен на незаконит начин а у смислу појединих навода из образложења тог решења.

Не може се прихватити ни навод жалбе да је побијана пресуда нејасна и противречна и да су разлози о чињеницама које су предмет доказивања нејасни и у знатној мери противречни, чиме се у суштини побија правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, и да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 2 ЗКП. По становишту овог суда, о свим релевантним

чињеницама у побијаној пресуди су изнети јасни и непротивречни разлози и то о чињеничним и правним питањима који су у сагласности са садржином изведених доказа и као правилне их прихвата и овај суд и на исте упућује. Такође, првостепени суд је у поновном поступку расправио сва спорна питања како о субјективним тако и о објективним чињеницама које су од значаја за доношење правилне и законите пресуде и зато се не може прихватити навод жалбе да није поступио по ранијој одлуци другостепеног суда и да је због тога учињена битна повреда.

Оспоравајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у жалби браниоца указује се да нису на поуздан начин утврђене релевантне чињенице у вези са постојањем и пореклом трагова на лицу места при вршењу увиђаја, да су том приликом учињени битни пропусти за које и вештаци Б. и К. наводе да је у питању „велика грешка“ ако је омогућено окривљеној да се за време увиђаја креће и оставља трагове, те да се због тога није могао сачинити објективан налаз и мишљење и са извесношћу утврдити да је окривљена извршила предметно кривично дело, те се нарочито указује на значај принципа контакта као стандардне форензичке процедуре, да је окривљена контактирала више сати са предметима и просторијом у којој је вршен увиђај, чиме је дошло до контаминације трагова и простора и саме окривљене и компромитације радње увиђаја и да зато ниједан уочени траг на лицу места не може имати карактер доказа на основу ког би се окривљена огласила кривом. У вези тога се посебно наводе као спорни поједини трагови односно предмети и то нож са црним корицама обележен бројем 7, виљушка за коју суд налази да је очигледно оборена са стола, траг број 17 на међуспрату и да су порекло и својства ових трагова односно докази погрешно утврђени, објашњени и цењени од стране првостепеног суда будући да у знатној мери доводе у сумњу квалитет прибављених доказа. Указује се и на одбијене предлоге браниоца за допуну доказног поступка што је онемогућило утврђивање чињеничног стања и посебно се оспорава налаз и мишљење вештака др. Т. Ш. и истиче да нико не може имати својство вештака ако по закону не испуњава услове и није регистрован у Министарству правде као вештак одређене специјалности. По становишту жалбе постоје и разлике у налазима и мишљењима вештака судске медицине и у поновном поступку није извршено усаглашавање свих вештака и отклоњене спорне околности и различитости у налазима и мишљењима, иако се у пресуди наводи да је то учињено. Истиче се и да је првостепени суд био у обавези да утврди и образложи и питање побуда из којих је ово кривично дело учињено што је и даље остало неутврђено, јер је окривљену П. В. огласио кривом за предметно кривично дело на основу посредних доказа, а морао је да утврди какав су то конфликт окривљена и оштећена имале и да у том правцу није предложен ни изведен ниједан доказ.

Изнете жалбене наводе којима се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања Апелациони суд у Новом Саду оцењује неоснованим, јер је првостепени суд правилном оценом на главном претресу изведених доказа побројаних на страни 6, други пасус пресуде, правилно и потпуно утврдио чињенично стање и за своје закључке изнео јасне, логичне и убедљиве разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд и на исте упућује. При томе је у пресуди наведено које чињенице и из којих доказа је суд утврдио, како је ценио доказе укључујући и одбрану окривљене и у ком делу је прихватио а у ком делу није прихватио и са којих разлога, па је на основу такве оцене утврдио чињенично стање ближе описано у изреци пресуде.

Пре свега, правилно су цењени веродостојним у записнику о увиђају Вишег суда у Сомбору констатовани материјални докази при вршењу увиђаја када су на лицу места фиксирани и описани затечени трагови и предмети са скицом лица места и

криминалистичко техничком документацијом, затим записник о обављеном телесном прегледу окривљене П. В. непосредно након критичног догађаја, записник о обдукцији тела покојне оштећене М. С. и на тој основи обављено биолошко ДНК вештачење и судско-медицинско и трасолошко вештачење. Неосновано је указивање у жалби браниоца окривљене да су биолошки и остали трагови и предмети затечени у стану оштећене евидентирани на погрешан и нестручан начин, да су контаминирани радњама окривљене која се кретала по стану током вршења увиђаја и да се на основу ових материјалних доказа не могу а ценећи и остале доказе извући ваљани закључци о току критичног догађаја. О овим примедбама изнетим у жалби браниоца окривљене наведени су разлози у пресуди, на страни 50, које прихвата и овај суд те да се свакако не ради о контаминацији трагова на лицу места при чему је учињен пропуст утолико да је окривљена искористила тренутак када је полицајац изгубио из вида и опрала руке, међутим, из исказа сведока Ш. Ж., К. В. и Ш. Г., чија садржина је детаљно изнета, јасно се може закључити да се окривљена није слободно кретала по стану те свакако није имала оправданих разлога да узима или додирује поједине предмете током вршења увиђаја (нож, брава врата и др.).

Првостепени суд је на странама 6 до 10 пресуде утврдио правилно и потпуно чињенично стање и целовити хронолошки ток догађаја, из ког се поуздано утврђује које радње је окривљена П. В. критичном приликом предузимала и како је дошло до наступања смрти оштећене М. С. у свом стану. Суд утврђује својства личности окривљене, стране 10 и 11 пресуде, на основу налаза и мишљења вештака психијатра др. Г. М. П. и психолога В. Д., да се ради о егоцентричној и емоционално нестабилној личности са непсихотичним поремећајем личности коју карактерише низак праг толеранције на фрустрације, склоност ка одбацивању сваког ауторитета и испољавања агресивности у пасивној и активној форми, да поремећај личности може да резултује и повишеном склоношћу ка самоповређивању посебно у ситуацијама које делују као стресогене и да је дошло до импулсивног „пражњења“ афеката окривљене који нису могли битније да ремете њену сазнајну сферу ни контролне механизме, те је, ако суд другим доказима утврди да је учинила кривично дело, урачунљивост окривљене у време предузимања инкриминисане радње била у потпуности очувана. Суд је утврдио и образложио, између осталог, да је оштећена седела за столом у кухињи и на столици са лицем окренутим ка столу и леђима према зиду, те да је окривљена у једном моменту кухињским ножем дужине сечива око 12 цм задала прве телесне повреде оштећеној у виду убодина на десној страни леђа и потом наставила са задавањем удараца, како је то у разлозима пресуде наведено. Након иницијалног повређивања у кухињи, а пратећи евидентиране трагове на увиђају а ценећи и налазе и мишљења вештака- трасолога, кретање оштећене као и окривљене са ножем у руци се одвијало у правцу дневне собе која се налази наспрам кухиње те је оштећена у свом кретању прешла преко ходника до дневне собе, где је клонула и придржавајући се за зид лево од врата закорачила у дневну собу и пала на место где је њено тело затечено приликом увиђаја, с тим да је крећући се од кухиње до дневне собе оштећена од окривљене ножем задобила већину рана на леђима. Иначе, оштећена је задобила 56 убода у пределу тела, у виду 53 убодине и 3 секотине. Утврђено је и то да је окривљена након тога на тренутак изашла из стана оштећене, отворивши улазна врата стана са унутрашње стране и оставивши их отшкринута, недирајући их споља и дошла до подеста између другог и трећег спрата зграде у намери да побегне са лица места, јер се њен стан налазио на другом спрату, али се вратила у стан оштећене јер је чула гласове суседа на ходнику а имајући у виду да је оштећена претходно врискала, односно запомагала услед задобијених удараца ножем, потом закључала улазна врата стана са унутрашње стране схвативши да неће моћи да изађе из стана непримећена, прала је нож којим је нанела повреде оштећеној и оставила га код судопере, који је и затечен и изузет при вршењу увиђаја, а затим се

вратила до оштећене и легла поред ње и то у време када су мајица и панталоне окривљене које је имала на себи већ имали карактеристичне трагове крви оштећене настале при предузетим радњама окривљене задавањем удараца ножем и повређивањем оштећене. Такође, утврђено је и поступање појединих сведока иначе станара у овој згради у кратком времену када су чули неубичајене крике и врисак и закључили да потичу из стана оштећене, да су обавестили полицију те да су В. Н. и Ш. М. дошли до стана оштећене, затекле су исти закључан, дозивале више пута и куцале на врата али се нико није јавио и вратиле су се у своје станове. Суд је утврдио и то да је потом окривљена, по одласку суседа, када је проверила да ли неког има у ходнику откључала улазна врата стана оштећене како не би била затечена у закључаном стану са кључем у брави са унутрашње стране и знајући да ће у стан убрзо доћи полиција, па се вратила до тела оштећене и, како је већ наведено, у непосредној њеној близини легла на бок пребацујући своју руку преко оштећене у ком положају је затечена, с тим да је окривљена претходно сама себи нанела сечивом ножем по телу лаке телесне повреде које до тада није имала, а како би прикрила предузете радње према оштећеној и приказала да су обе наводно нападнуте од непознатог мушкарца који је ушао у стан.

У жалби браниоца износи се сопствена оцена изведених доказа и понавља одбрана окривљене да није извршила предметно кривично дело лишењем живота оштећене и износи теза да је оштећену лишио живота ножем непознати мушкарац, младић, који је ушао у стан оштећене у ком се већ налазила окривљена П. В., па је окривљена на реконструкцији догађаја 22.03.2013.године описала своје поступање, као и поступање непознатог младића који је ушао у стан и ништа не говорећи кренуо према њој и оштећеној док су седеле за столом, те је подигао десну руку у којој је држао нож за дршку са оштрицом према доле и да је она устала и ухватила га за чланак десне руке у којој је држао нож и то са обе руке ухватила његов чланак, па је он ту руку окренуо према њој и да мисли да је у том гурању задобила огреботину у пределу десне стране груди, да ју је гурао и она њега и да је ударила главом-потилуком делом о ивицу кухињског елемента, да је пала на леђа и ударила главу о под, те да није видела да је нападач оштећеној задао убодну рану а када је устала видела их је у дневној соби. Истиче да нападач није гурао оштећену него је одпозади убадао ножем док је ишла испред њега и бежала и да више није ништа видела, јер је из кухиње отишла у купатило али је нападач извукао напоље и мисли да је имао нож у левој руци, и тада је оштећена лежала доле, па су ушли у дневну собу те је нападач својом десном руком вукао за њену леву надлактицу, кад је хтео да је удари ножем (окривљену) држећи га у левој руци у висини свог стомака она се сагнула односно више нагнула напред како би избегла његов ударац и да је могуће да је тад задобила повреде по стомаку, јер је мало захватио иако је погнула тело како би се удаљила од њега и тада је задобила ударац шаком од њега у задњи део врата одпозади па је пала на под на патос, окренула на десни бок и према оштећеној која је дисала и очи су јој биле отворене и тако је лежала до доласка полиције. Чула је као у магли звук од водоводне чесме и потом нагли покрет отварања и затварања врата.

Одбрану окривљене П. В. која пориче извршење кривичног дела и која је и проверена на реконструкцији догађаја првостепени суд правилно, а у вези и са осталим изведеним доказима, није прихватио као веродостојну налазећи да је неуверљива и у супротности не само са материјалним доказима констатованим на лицу места и обављеним вештачењима, већ и са исказима појединих сведока који иако немају непосредног сазнања о томе шта се дешавало у стану оштећене, у одређеној мери се ипак изјашњавају о битним околностима везаним за ток догађаја. Пре свега, правилно су утврђене релевантне чињенице у вези констатованих телесних повреда окривљене као и трагова који су евидентирани на њеној одећи и то мајици и панталонама који

предмети одеће су од ње одузети и неспорно је да их је окривљена том приликом имала на себи. Тако су у погледу телесних повреда окривљене чињенице које се односе на врсту, тежину и механизам наношења ових повреда утврђене из извештаја лекара специјалисте О. б. у С. од године и извештаја К. Ц. В. од године као и саслушања вештака др Т. Ш. из којих доказа је утврђено да је окривљена истог дана године у 18,05 часова прегледана у пријемно тријажној и хитној хируршкој служби болнице у С. када су констатоване одређене телесне повреде и потом доведена дана године у пратњи лекара у К. Ц. В. у Н. С. ради општег телесног прегледа и да су тада констатоване повреде и то: повреда удесно од десне брадавице дужине 1,8 цм, која је у доњем делу оивичена незнатно израженим крвним подливом промера 0,6 цм, са десног дела предње стране трбуха на кожи бројне повреде коже, врло плитке и које дужином не пролазе читаву дебљину коже а дужине 0,2 до 0,5 цм, те да газа са левог дела предње стране трбуха није скидана на захтев окривљене, на средини предње подколенице две тачкасте црвенкасте сасушене красте промера 0,2 и 0,1 цм које су чврсто срасле за кожицу и оивичене су незнатно израженим модрикастим крвним подливом, као и да је имала субјективан осећај бола у пределу трбуха обострано. Телесне повреде које су уочене код окривљене и наведене у извештају су и фотографисане и део су криминалистичко-техничке документације. Имајући наведено у виду, неосновано је указивање у жалби браниоца окривљене и изнете примедбе на личност др Т. Ш., специјалисте судске медицине, који је као вештак у име К. Ц. В., којој установи је наредбом суда поверено вештачење, извршио телесни преглед окривљене и констатовао наведене повреде на телу окривљене. У жалби се наводи да је наведени вештак касније правноснажно осуђен за кривично дело али ова тврдња у конкретном случају није од значаја и не може се довести у везу са поступањем др Т. Ш. као вештака у овој кривично-правној ствари у ранијем периоду, када је извршио судско-медицинску обдукцију тела покојне оштећене и телесни преглед окривљене што је на основу наредбе суда поверено стручној установи. Већ је речено да нису изнете примедбе у погледу саме садржине лекарског извештаја у ком су констатоване телесне повреде окривљене П. В., односно не указује се ни током главног претреса нити у жалбама конкретно и аргументовано да поједине од тих повреда нису заиста постојале на телу окривљене непосредно након критичног догађаја или да су, пак, имале другачије карактеристике и тежину и сл., а сем тога, телесне повреде окривљене су претходно констатоване и у О. б. у С. и забележене фотографисањем оштећене и биле предмет разматрања и других вештака судске медицине у даљем току главног претреса.

На основу правилно утврђене чињенице о телесним повредама окривљене, несумњиво нанетих у стану оштећене критичном приликом, као и предмета одеће који су од ње привремено одузети при вршењу увиђаја, обављена су и вештачења. Тако је осим ДНК вештачења путем Б. ф. у Б. обављено и судско медицинско вештачење К. Ц. В., односно вештака др Т. Ш., као и потом Судско медицинског одбора М. ф. у Н. С. и вештака др И. В. и проф. др. Б. Б. а заједничко интердисциплинарно вештачење вештака др Д. Д., специјалисте судске медицине и К. М., физико-хемицара, те и трасолошко вештачење мр. Б. М., при чему је у побијаној пресуди у разлозима изнета детаљна садржина и оцена налаза и мишљења свих вештака.

Из усаглашених налаза и мишљења свих наведених вештака заснованим на материјалним доказима утврђена је битна чињеница и изнети разлози у пресуди, стране 30, 31 и 33, да су у динамици одвијања критичног догађаја када је оштећена, тада стара 85 година, у свом стану, лишена живота учествовале искључиво две особе - оштећена и окривљена П. В. и да трећа особа није постојала а узимајући у обзир и остале материјалне доказе и да је управо окривљена особа која је предметним кухињским ножем, који је иначе пронађен и фиксиран при вршењу увиђаја у стану оштећене на

судопери и за који је утврђено да је пран (опран) и то пре доласка полиције и увиђајне екипе у стан а ради се о настојању окривљене да се на тај начин уклоне трагови, оштећеној М. С. нанела све телесне повреде утврђене обдукцијом а ради се о тешким телесним повредама опасним по живот и да су истовремено све телесне повреде констатоване на телу окривљене П. В. настале механизмом самоповређивања ножем, у склопу аутоагресије и да окривљеној ове повреде није нанело треће лице. Наиме, мишљење свих вештака судске медицине је изричито да распоред рана и њихово груписање на врло малом простору са предње десне стране трбуха окривљене као и врло плитка дубина свих раница, недвосмислено указују да исте нису могле настати, како то окривљена која негира да је учинила кривично дело, тврди и описује на реконструкцији догађаја и да када се убоди ножем задају од друге особе нападача, такве ране су по правилу дубоке и пенетрантне и најчешће отварају телесне дупље, распоређене су на различитим пределима тела и скоро никада нису искључиво плитке и површинске нити су груписане на тако малом и ограниченом пределу тела, а поготово не у тако великом броју као у конкретном случају код окривљене, док се, такође, на жртви (нападнутој особи) срећу - налазе одбрамбене повреде, које иначе нису пронађене на телу окривљене а морале би настати у случају да се заиста нападнута ножем и да се бранила од непознатог нападача. Са наведеним утврђењем првостепеног суда, дакле, стоји у директном нескладу и део изјаве окривљене на реконструкцији, да јој је нападач (непознати мушкарац) задао једним убодом односно контактом ножа у пределу предње стране њеног трбуха повреде, што је искључено, јер повреда има близу 40-так, те изглед груписања великог броја рана на релативно малом простору десне стране трбуха и све ранице које су врло плитке и површинске указују да су највероватније настале самоповређивањем окривљене.

Надаље, и пронађени трагови на одећи окривљене П. В., такође, поткрепљују утврђење суда о предузетим инкриминисаним радњама окривљене према оштећеној. Описана су оштећења уочена прегледом мајице окривљене што је образложено на страни 28 пресуде, те се наводи да су поједина оштећења тканине, и по мишљењу вештака др Д. Д. и К. М., могла да настану истовременим деловањем врха оштрице ножа кроз оштећење тканине на левој страни мајице коју је на себи имала окривљена, међутим, како вештаци наводе, плитке, цртасте убодине са предње стране трбуха окривљене, око 40 таквих рана, а на укупној површини 7 пута 8 цм нису могли да настану кроз описано оштећење десне стране мајице, како је описано, из чега произилази да је мајица окривљене током настанка ових 40 плитких мајица, морала да буде заврнута односно подигнута, што иначе окривљена у одбрани не наводи и не показује на реконструкцији догађаја нити би постојао уверљив и логичан разлог да наводни нападач ножем окривљеној под таквим околностима задаје ударце и да при томе окривљена има подигнуту мајицу а ударци ножем буду задати таквим интензитетом да произведу само лакше повреде.

Од значаја су и евидентирани бројни капљичасти трагови на столу у кухињи као и на предњој страни одеће, панталонама као и ногама окривљене П. В. у вези којих трагова вештак мр. Б. М. наводи, а и остали вештаци су са тим сагласни, да су ови трагови настали тако што је сечиво ножа ушло у грудну дупљу оштећене и повредило плућа и тада је дошло до мешања крви и ваздуха у плућним алвеолама оштећене М. С. и по убадању са предње стране тела оштећена је издисала и искашљавала крв која је у виду капи остајала на лицу места и лицима која су била у непосредној близини. Проналажење ових специфичних трагова на столу указује да је догађај почео за кухињским столом, да је након тога дошло до померања оштећене од стола а управо ова попрсканост у виду ситних тачкастих крварења је пронађена и на панталонама-фармеркама окривљене са предње стране, као и на телу окривљене и то њеним

подколеницама и надколеницама и ови трагови, тзв. аеросол, могу приликом искашљавања оштећене да падну на удаљености од 0,5-1 м., те да је сасвим могуће да се окривљена налазила у усправном положају у непосредној близини оштећене када је задобијала ударце ножем, односно како првостепени суд правилно утврђује када јој је окривљена задавала ударце ножем и када су и настали трагови крви на одећи и телу окривљене и да је тек потом окривљена заузела позицију у којој је затечена са оштећеном како обе леже на поду једна крај друге. Из налаза вештака, сем тога, утврђено је да мајица окривљене није могла бити натопљена крвљу у тој количини и са таквим распоредом трагова а на начин како је то окривљена показала ток догађаја на реконструкцији када је она лежећи на поду, на десном боку привукла оштећену према себи, која је такође лежала на боку (како их је затекла и полиција), и на тај начин остварила контакт предњим делом свог тела са оштећеном и да бочно није могућ такав контакт са натопљеном површином тела и одеће на телу оштећене да би се толика количина крви пренела на мајицу окривљене. Ово значи, како наводе вештаци, да је морала да легне преко оштећене, а бочно такав контакт није могућ односно да је то врло мало вероватно. Усаглашеним вештачењем је утврђено и да трагови ситних капи крви на горњим деловима оба стопала окривљене као и на предњим унутрашњим странама доњих делова обе подколенице јасно указују да је окривљена боравила у врло блиској непосредној близини оштећене у моменту њеног повређивања кухињским ножем. Због тога се не може прихватити тврдња окривљене изнета на реконструкцији да је побегла у купатило и да није била присутна у непосредној близини оштећене када је иста задобијала ударце ножем, будући да наведени трагови на одећи и телу окривљене управо указују на блиско присуство окривљене поред оштећене, о чему су изнети разлози у пресуди, стране 29 и 34.

Правилно је цењен и налаз и мишљење ДНК вештачења Ц. за х. м. г. Б. ф. у Б. и усмени налаз вештака молекуларног биолога и физиолога мр Д. К. на основу ког је утврђено да трагови крви са браве, штока, рајбера и зида са унутрашње стране улазних врата у стан оштећене те траг крви са сечива ножа затеченог у стану оштећене при вршењу увиђаја припадају оштећеној М. С., те да је анализа ДНК материјала изолованог из трагова крви са ноктију П. В. (страна 17 пресуде) и ДНК материјала са дршке наведеног ножа резултовала мешаним ДНК профилем, при чему се у ДНК профилима са дршке ножа уочавају сви алели из неспорних ДНК профила, како М. С., тако и П. В. и да се ради о заједничком доприносу и наведеним траговима, с тим да на дршци ножа у принципу нису уочени трагови треће особе а који би се значајније уочавали, јер добијени наведени ДНК профил практично апсолутно одговара комбинацији профила оштећене и П. В., док се у ДНК профилима узорка трагова крви са ноктију П. В. уочавају сви алели из неспорног ДНК профила М. С., што говори о њеном доприносу трагу као и алели неспорног ДНК профила окривљене, чији допринос се може очекивати с обзиром да се ради о њеним ноктима. У погледу сечива предметног ножа из налаза и мишљења овог вештака је утврђено да су на сечиву идентификовани трагови крви од оштећене а који не личе на случајно нанете трагове крви него на делимично спрани већи нанос, због чега трагови са дршке ножа добијају на значају те се у оба узорка са дршке ножа практично целим обимом дршке налази материјал пореклом од П. В. што је директно доводи у везу са употребљеним средством којим је оштећена лишена живота, а ради се о поприличном наносу, који је релативно преживео и делимично прање ножа, као што су и на оштрици ножа широко присутни трагови крви оштећене.

На основу обдукционог записника К. ц. В. утврђено је да је смрт М. С. насилна и да је наступила непосредно, услед наглог унутрашњег и спољашњег искрварења с тим што је спољашње искрварење настало у склопу многобројних рана убодина са предње и задње стране грудног коша, врата, лица и оба рамена а унутрашње искрварење је

настало услед више убодних рана десног плућног крила, претежно са задње стране, као и убодне ране предњег зида десне срчане преткоморе. При томе многе убодне ране настале су заживотним дејством шилка и оштрице механичког оруђа, типа кухињског ножа а највећа концентрација убодних рана налази се у пределу задње десне горње стране тела тј. у пределу грудног коша позади а смрт је у директној узрочној и последичној вези са убодним ранама тела а повреде су биле таквог интензитета да ни медицинска интервенција не би могла спасити живот оштећене. О овоме се изјашњавају и вештаци др. Д. Д. и К. М., да је смрт оштећене насилна и наступила услед унутрашњег и спољашњег искрварења и да изглед и положај улазних рана, убодина и мањих секотина несумњиво указују да су настале активним делом шилка и оштрице механичког оруђа, типа ножа и да се на основу дубине канала рана- убодина може закључити да је дужина сечива била најмање 11 цм, а ширина сечива од 2,5 цм. По вештацима, у конкретном случају, нож који је анализиран и фотографисан од стране вештака биолошке струке мр. К. М., вештака обдуцента и судске медицине и трасолога, приказан у фотодокументацији списка, а на ком су пронађени биолошки трагови (који одговарају ДНК профилу оштећене) између сечива и дршке, на ком је установљен и мешани ДНК профил оштећене као и неспорни профил окривљене П. В., у потпуности одговара по свом изгледу, дужини и облику сечива повредном оруђу - ножу којим су нанете описане повреде оштећеној. Овде ваља напоменути да је у записнику о увиђају означена приближна дужина сечива овог ножа од око 15 цм, а потом приликом прецизног мерења и прегледа ножа утврђено је да дужина сечива износи 12,2 цм те се жалбом браниоца неосновано инсистира на томе да ова чињеница није правилно утврђена и да постоји суштинска разлика у погледу димензија предметног ножа којим су нанете повреде оштећеној и констатовани наведени биолошки трагови.

По оцени Апелационог суда у Новом Саду, наведени материјални докази и биолошки трагови окривљену П. В. непосредно доводе у везу са предметним ножем као средством извршења кривичног дела и инкриминисаним радњама које су предузете према оштећеној. Морају се имати у виду и остале утврђене чињенице које указују на правилност закључка првостепеног суда, о чему с дати разлози на страни 32 пресуде, а наиме, да су констатовани трагови крви који припадају оштећеној на унутрашњој брави, штоку и рајберу улазних врата у стан којих нема на другим местима на вратима, о чему се изјашњава и вештак мр. Б., који је присуствовао и реконструкцији догађаја, наводећи да то указује да су у једном моменту током критичног догађаја врата стана оштећене била откључавана или закључавана са унутрашње стране. У вези тога вештак истиче да се ради о већој количини трагова на тој брави од окрвављених прстију који са врло високом сигурношћу елиминишу могућност да су сви они настали простим отварањем врата и хватањем за ту браву, већ да је бравом манипулисано у смислу откључавања и закључавања. Управо из исказа сведока који станују у овој згради поуздано је утврђено да су чули одређене звуке, односно гласове и крике који су потицали из стана оштећене, да су били узнемирени и поједини од њих, Ш. М. и В. Н. дошли до стана оштећене покушавајући да уђу унутра, али су врата стана била закључана, па су након краћег времена поново дошли до стана и поново затекли закључана врата, да су гласно дозивали оштећену што је окривљена морала чути, при чему сведоци сагласно наводе да нису приметили ниједну особу нпр., мушкарца који у било ком моменту улази или излази у стан оштећене или из зграде. Будући да нису успели да уђу у стан оштећене одакле су претходно допирали звуци, сведоци су се накратко вратили у свој стан, у међувремену је обавештена полиција па су полицајци убрзо дошли на лице места и тада је стан у ком су затечени оштећена и окривљена већ био откључан. Ово, даље, указује да је стан оштећене најпре закључан и потом откључан са унутрашње стране и да је то учинила управо окривљена. У жалби браниоца се нарочито инсистира на трагу крви који је пронађен ван стана оштећене, на

симсу, на међуспрату у вези ког трага се може прихватити објашњење у побијаној пресуди и мишљење вештака да је овај траг који је и евидентирани у записнику у увиђају могао настати приликом изношења тела покојне оштећене из стана по обављеном увиђају или и претходно, када је окривљена након задавања удараца ножем оштећеној откључала са унутрашње стране улазна врата стана, накратко изашла у ходник размишљајући како даље да поступа, проценила да не може неопажено да напусти зграду односно стан, те се вратила у стан и на крају оставила улазна врата откључана где је и затечена по доласку полицајаца и увиђајне екипе. Из исказа сведока Ш. М. првостепени суд је утврдио и да је јој у време критичног догађаја а када је стан био закључан сведок В. Н. саопштила да је добила СМС поруку мобилним телефоном од окривљене П. В. да се тренутно налази код своје другарице С. што значи у другом стану, а и сведок В. Н. истиче да је од окривљене добила СМС поруку такве садржине, иако према изведеним доказима па и одбрани окривљене то није било тачно и очито је да се окривљена налазила све време у стану оштећене. У вези навода жалбе браниоца окривљене који се односе на трагове папиларних линија и траг обуће, вештачењем је утврђено да наведени трагови нису били погодни за упоређивање и идентификацију због малог броја карактеристика.

У жалби се указује и да није разјашњена и правилно утврђена чињеница која се односи на пронађен предмет-виљушку на којој је ДНК вештачењем констатовано присуство Y (испилон) хромозома који је карактеристичан за мушку особу. На овој виљушци која је затечена испод столице која се налази у средишњем делу кухиње, на дршци су утврђени трагови крви оштећене те вештак мр. Б. М. наводи да је ова виљушка у динамици догађаја могла да падне са стола при чему је вероватно била захваћена руком или другог дела тела оштећене када су настале и брисотине на површини мушеме и да је на дршци виљушке нађен ДНК профил оштећене. Међутим, ниједна од повреда које су констатоване на телу оштећене, о чему се изјашњавају вештаци мр. К. М. и мр. Б. М., као и вештаци судске медицине, по својој природи и својствима није таква да је могла настати предметном виљушком а означени специфичан хромозом настао је највероватније тако што је са том виљушком у контакту била мушка особа при вршењу увиђаја. Остали наводи жалбе браниоца окривљене којима се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања нису од утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

Према томе, првостепени суд је правилно утврдио како чињенице које се односе на објективна обележја тако и чињенице и околности које се тичу психичког стања окривљене и њеног психичког односа према извршеном делу а правном квалификацијом кривичног дела убиство из члана 113 КЗ, правилно је примењен кривични закон, па се супротни наводи жалби показују неоснованим. Окривљена П. В. је на описани начин у стању када је могла да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима била свесна свих стварних околности дела које чини, да задаје ножем који је држала у руци оштећеној бројне ударце у виталне делове тела у пределу грудног коша, врата, лица, рамена и руку и наноси јој тешке телесне повреде опасне по живот у виду убодина и секотина и да оштећену може лишити живота што је и хтела и то је била сврха њене противправне делатности задајући јој 56 убода у тело, тако да је поступала са директним умишљајем и при томе била свесна забрањености свог поступања. За постојање овог кривичног дела неопходан је и довољан умишљај учиниоца и не мора постојати одређен мотив односно психолошка побуда за извршење. У конкретном случају а имајући у виду изведене доказе и све утврђене чињенице може се закључити да је критичном приликом у стану оштећене између оштећене и окривљене дошло до конфликта у виду вербалног сукоба и да је тада окривљена реаговала задајући оштећеној многобројне ударце ножем и тако је лишила живота. На

повод вербалног сукоба указује више доказа, па тако у исказу ћерка покојне оштећене, М. Н., која живи у иностранству, наводи да је у време непосредно пре критичног догађаја телефоном позвала своју мајку М. С. и да је закључила да је иста била узрујана и чудна, да се разговор између њих две одвијао на другачији начин него у ранијим приликама, да је мајка хтела да је што дуже задржи у разговору и да је чула да се у стану налази окривљена, док сведок Ј. Љ., сусетка, истиче да је њој и њеном сину С., ћерка оштећене М. Н. месечно плаћала 100 еура како би помагали оштећеној као старијој особи, рођеној 1925. године, да је сведок Љ. говорила оштећеној да не треба да се често дружи са окривљеном због велике разлике у годинама између њих две и да има сазнања да је окривљена хтела такође да помогне често оштећеној у свакодневном животу иако је оштећена то понекад одбијала, говорећи да јој већ помажу чланови породице Ј. и да је тиме задовољна, да је две недеље раније оштећеној позлило и да су Ј. Љ. и њен син одвели оштећену код лекара а да је била присутна и окривљена и била упорна да и она иде са њима иако се оштећена противила, као и да је критичног дана оштећена заједно са Ј. Љ. купила парадајз и договориле су се да га сутрадан кувају и да је о томе несумњиво била упозната и окривљена, што све упућује на околности које су довеле до критичног догађаја и мотив за поступање окривљене према оштећеној.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни поводом жалбе Вишег јавног тужиоца у Сомбору и по службеној дужности, Апелациони суд у Новом Саду налази да је првостепени суд окривљеној П. В. правилно утврдио поједине околности које утичу на одмеравање казне, прописаних чланом 54 КЗ, као олакшавајуће околности да је незапослена, мајка троје деце од којих су двоје у време извршења дела били малолетни, док је од отежавајућих ценио околност извршења да је кривично дело извршила према оштећеној старој 85 година која је живела сама у стану, да јој је задала чак 56 убода ножем у тело, а при томе је оштећену добро познавала и свакодневно одлазила код ње у посету, међутим, како се основано указује у жалби Вишег јавног тужиоца у утврђеним околностима није дат значај који заслужују и олакшавајуће околности су прецењене а отежавајуће околности потцењене а нарочито упорност окривљене при извршењу кривичног дела, својство пасивног субјекта, што указује и на већи степен кривице окривљене, па је стога усвајањем ове жалбе побијана пресуда преиначена и окривљеној П. В. је изречена казна затвора у трајању од дванаест година, у коју се урачунава време проведено у притвору и време проведено по мери забране напуштања стана како је то наведено у изреци ове пресуде, а која казна је у свему сразмерна тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљене и неопходна, али и довољна, за остваривање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 КЗ.

Са изложеног, а на основу члана 459 и 457 ЗКП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Надежда Малкић-Станисављевић

Председник већа-судија
Драгољуб Вујасиновић с.р.